

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ : ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 22^ο | ΑΘΗΝΑΙ 15-30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1908 | ΑΡΙΘΜΟΣ 950

ΤΟ ΤΡΩΜΕΡΟΝ ΔΙΔΗΜΑ

ΑΟΙΠΟΝ αἱ τηλεφωνήτριαι προσῆλθον, εἴκοσι, τριάντα, ἀδιάφορον. Τὸ γεγονός εἶναι δι' εὐρέθησαν τριάντα κορίτσια νέα, με διπλώματα καὶ φυσικὰ με κάποιαν σχετικὴν μόρφωσιν, τὰ ὁποῖα τόσον διψοῦν νὰ ἐργασθῶν, καὶ τόσην ἔχουν ἀνάγκην νὰ κερδίσουν κατὶ, ὥστε ἀπεφάσισαν νὰ δεχθῶν καὶ τὰς πενήνητας αὐτὰς δραχμὰς, αἱ ὁποῖαι με τὰς κρατήσεις καὶ τὸ χαρτόσημον μένουσιν μόνον σαράντα.

Φαντασθῆτε μίαν κόρην, ἡ ὁποία δώδεκα κατὰ σειρὰν χρόνια ἐπαγαινοήρχετο εἰς τὸ Ἄρσάκειον, ἐξώδεκε κατὰ μῆνα διδάκτρα, ἔσχιζε φορέματα καὶ παπούτσια, ἔφθειρεν ὑγείαν, ἐξαντλοῦσεν αἰμοσφαίρια μέσα εἰς τὸν μολυσμένον ἀέρα τῶν τάξεων, ὑφίστατο τὰς χυδαίας ἐπιπλήξεις τῶν διδασκαλισσῶν καὶ διδασκάλων καὶ ἔκαμνεν ὄνειρα ἐξασφαλίσεως μιᾶς ἐντίμου καὶ ἀξιοπρεποῦς ζωῆς, με ἓνα στάδιον εὐγενές, με μίαν ἀποστολὴν ὑψηλὴν, πόσον πρέπει νὰ ἀπηλιόσθη, διὰ νὰ κατέφυγεν εἰς τὸν τηλεφῶνον με πενήνητας δρ. τὸν μῆνα.

Πόσας θύρας βουλευτῶν πρέπει νὰ ἔκρουσαν ὡς τώρα τὰ δυστυχημένα αὐτὰ πλάσματα κατὰ τὰ τέσσαρα πέντε χρόνια, τὰ ὁποῖα ἐπέρασαν ἀφ' ὅτου ἐπῆραν τὰ διπλώματά των, πόσες σκάλες ὑπουργείων θὰ ἀνεβοκατέβηκαν, πόσων δημοτικῶν συμβούλων θὰ ἐπέστησαν τὰ ὑποπτα βλέμματα καὶ τὰς ἀνθάδεις φιλοφρονήσεις, εἰς πόσα

ιδιωτικὰ σχολεῖα θὰ προσέτρεξαν χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα, διὰ νὰ καταλήξουν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν τηλεφῶνον με σαράντα δρ. τὸν μῆνα.

Διὰ νὰ ἐξευτελισθῶν καὶ νὰ ὑποβιβασθῶν τόσον ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των, ὥστε νὰ δεχθῶν νὰ μένουν δέκα ὥρες ἀκίνητα, νευρόσπαστα, ὄργανα τυφλὰ δύο τριῶν χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ τὰς διατάσσουν καὶ θὰ τὰς ὑβρίζουν κάποτε, πόσον πρέπει νὰ ὑπέφεραν καὶ εἰς ποίαν φοβερὰν ἀνάγκην νὰ ὑποκύπτουν; Διὰ νὰ δεχθῶν νὰ γίνων ἰσόβαθοι με ἓνα τηλεγραφικὸν κλητῆρα, με ἓνα χυδαῖον φύλακα τῶν γραμμῶν, οἱ ὁποῖοι κερδίζουν περισσότερα ἀπὸ αὐτὰς, πόσον πρέπει νὰ ἀπεγοητεῖνθῶν ἀπὸ τὴν ζωὴν καὶ πόσα ὄνειρά των καὶ ἐλπίδας των νὰ εἶδαν διαψευθεθείσας; Καὶ πῶς τώρα ποῦ θὰ κρεμάσων εἰς τὸν λαιμόν των δύο ἄκουστρα καὶ ποῦ θὰ στριμωχθῶν ἐμπρὸς εἰς μίαν πλάκα με τριάντα ἢ με σαράντα ἀριθμοὺς καὶ ποῦ ὡς μόνην δραῖσιν των καὶ ὡς μόνον στάδιον ἐνεργείας καὶ βλέψεων θὰ ἔχουν τὴν προσήλωσιν εἰς τοὺς ἀριθμοὺς αὐτοῦς, πῶς θὰ κλαίουσιν μέσα εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς των ὅλα τὰ χρόνια ποῦ ἔχασαν με τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, καὶ με τὰς φιλοσοφικὰς μελέτας; Καὶ πῶς θὰ πονοῦν, διότι δὲν ἔπαιζαν καὶ δὲν ἔτρεξαν καὶ δὲν ἐγέλασαν, καὶ δὲν ἀπῆλυσαν ἀρκετὰ ὄλην τὴν χαρὰν τῆς παιδικῆς των ἡλικίας; Πῶς δὲν προεξόφλησαν τότε ὄλην τὴν εὐτυχίαν καὶ ὄλην τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ὁποίαν ταῖς ἀρνεῖται σήμερον ὁ κόσμος;

Και οι γονείς εκείνοι που εθυσίασαν χρήματα και έξοδα συντηρήσεως διὰ τὸ δίπλωμα αὐτό, ἄς χρησιμεύουν τοῦλάχιστον ὡς παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους. "Ἄς ζητοῦν εἰς τὸ μέλλον τίποτε πρακτικώτερον διὰ τὰ κορίτριά των. "Ἄς καταλάβουν καλὰ ὅτι ὑπάρχει πληθώρα διδασκαλισσῶν, ὅτι καὶ ἂν τὸ κράτος τετραπλασιάσῃ τὰ ὑπάρχοντα σχολεῖα, πάλιν δὲν θὰ ἀνοίξουν ἀρκεταὶ θέσεις διὰ τὸ πλῆθος τῶν διδασκαλισσῶν, αἱ ὁποῖαι πεινοῦν σήμερον.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ψῆφον καὶ ἔχουν ἀνὰ τετραετίαν τοῦλάχιστον τοὺς Ἕλληνας νομοθέτας εἰς τὴν διάθεσίν των, ἄς ἐννοήσουν ὅτι ἔχουν καθῆκον νὰ ζητήσουν νόμους προστατευτικούς καὶ διὰ τὰ κορίττια των. Σήμερον ὅπως κατήχησεν ἡ ζωὴ καὶ αἱ κοινωνικαὶ ἀπαιτήσεις ὁ γάμος δὲν εἶναι, δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶναι, δυστυχῶς, τὸ μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν στάδιον διὰ τὰς γυναῖκας. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα ἢ ὁποία σπανίως ἀντιπροσωπεύει κεφάλαια ἐργασίας οἰκοκυρικῆς, ἀντιπροσωπεύει συνηθέστερον μίαν ὑπέρογκον δαπάνην, εἰς τουαλέτες καὶ ὑπηρετικὸν προσωπικὸν καὶ συντήρησιν. Καὶ οἱ ἄνδρες διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ εἶναι ἐπίσης δύσκολος, δὲν αἰσθάνονται οὔτε τὴν ἱκανότητα, ἀλλ' οὔτε τὸν ἠρωϊσμόν νὰ ἀναλαμβάνουν μόνον αὐτοὶ τὰ βάρη μιᾶς οἰκογενείας.

Δοιπὸν ἢ ἀποφεύγουν τὸν γάμον, ἢ ζητοῦν ἀπὸ τὴν γυναῖκα τὴν οἰκονομικὴν συμμετοχὴν εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔξοδα.

Ἀφοῦ λοιπὸν διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς καὶ διὰ τούτους ἄλλους ἀκόμη, ὁ γάμος, ἡ μόνη ὑποτιθεμένη ἀποκατάστασις διὰ τὴν γυναῖκα, χρεοκοπεῖ, οἱ γονεῖς ἔχουν καθῆκον νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν πολιτείαν προστατευτικούς νόμους διὰ τὴν ἐργασίαν τῶν κοριτσιῶν των. Ὅφείλουν νὰ ἐξασφαλίσουν δι' ἐργασίαν ἴσην μετὰ τὸν ἄνδρα καὶ καὶ ἴσην ἀμοιβήν, ὁφείλουν νὰ ζητήσουν, ὅπως ἐδῶ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν γίνεαι ὅτι ἔγεινε καὶ γίνεται νομοθετικῶς ἄλλοῦ.

Σήμερον εἰς τὰ τηλέφωνα καὶ αὔριον εἰς τὰ ταχυδρομεῖα καὶ τοὺς τηλεγράφους καὶ μεθαύριον εἰς τὰς τραπέζας καὶ τὰ ὑπουργεῖα, αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι θὰ δώσουν τὴν ἰδίαν ἐργασίαν μετὰ τοὺς ἄνδρας, ἴσως περισσοτέραν, τακτικώτεραν καὶ μᾶλλον εὐνοειδέητον, ὁφείλουν νὰ πληρωθοῦν ὅπως καὶ οἱ ἄνδρες καὶ νὰ θεωρηθοῦν ὑπάλληλοι τοῦ κράτους κατὰ τοὺς ὑφισταμένους περὶ ἀνδρῶν νόμους.

Αὐτὸ εἶναι δικαιοσύνη καὶ ὁ τόσο φημισμένος τῶν ἀνδρῶν ἰπποτισμὸς δὲν πρέπει νὰ φαίνεται κατώτερος καὶ τῆς στοιχειώδους δικαιοσύνης. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι καὶ νὰ μὲν ἰπποτισμὸς λόγων, ἀλλὰ ἔργων. Δὲν πρέπει νὰ εἶνε

φρευτοῖποιτισμὸς, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κρύπτεται ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ ἰδιοτέλεια καὶ τὸ προσωπικὸν καὶ φυλετικὸν συμφέρον, ἀλλὰ ἀπλοῦστατα καθῆκον ὑπαγορευόμενον ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀπὸ τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον εἰς πάντα ἄνθρωπον. Ζητοῦντα νὰ ζήσῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ τὰς ἰδίας του δυνάμεις καὶ μετὰ τὸν ἰδρῶτα τοῦ προσώπου του.

Κ. Παροῦν

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΩΡΤΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ φιλολογικὸν καὶ κλλιτεχνικὸν τμήμα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Française» διεθνούς Φιλολογικῆς Ἑταιρείας τῶν Γυναικῶν εἰς τὸ Παρίσι ἐωρτάσθη τὴν παρελθούσῃν Τετάρτην μὲν ὠρτικὴ φιλολογικὴ ἑορτὴ

Ἡ Α. Υ. ἡ πριγκίπισσα Μαρία κηδόνηκε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἑορτὴν τὴν διοργανωθεῖσιν πρὸς τιμὴν τῆς ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν τμήμα, πρόεδρος τοῦ ὁποίου, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἡ κ. Ν. Δηλιγιάννη, τοῦ πρόεδρου τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀντιπρόεδρος ἡ διακεκριμένη διὰ τὴν πατριωτικὴν δράσιν τῆς καὶ τὴν φιλολογικὴν καὶ κλλιτεχνικὴν ἀνάπτυξιν τῆς κ. Ἀμαλίας Βαλσαμάκη.

Φυσικὰ εἰς τὸ ἑλληνικὸν τμήμα παρευρέθησαν ὅ,τι ἔχει ἐκλεκτὸν ἢ ἐν Παρισίοις Ἑλληνικὴ Παροιμία, ὅλα τὰ προεδρεῖα καὶ τὰ ἐπιφανέστερα μέλη τῶν ἄλλων τμημάτων, ἢ πρόεδρος καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Française, ὁ κ. Θεόδωρος Ραϊνάχ καὶ ἄλλοι.

Ἡ ἑορτὴ ἤρχισε μετὰ ὠρτικὴν προσφώνησιν, τὴν ὁποῖαν ἀπηθύθουν ἢ διευθύντρια τῆς Française κ. Misme πρὸς τὴν Α. Β. Ὑψηλότητα, τὴν ὁποῖαν ἠὲχαρίστησε διὰ τὴν πρὸς τὴν Française τιμὴν καὶ διὰ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν, ἣν ἐχορήγησε πρὸς τὸ ἔργον τῆς. Συγχρόνως ἐξῆρε δι' ὠρτικῶν λέξεων τὴν εὐγενῆ δράσιν τῶν κ. κ. Δηλιγιάννη καὶ Βαλσαμάκη, πρὸς ἐπέκτασιν τοῦ ἑλληνικοῦ τμήματος, ὡς καὶ τῶν κ. κ. Ραϊνάχ καὶ Pernot, οἱ ὁποῖοι διὰ τῶν δικλήξεων τῶν εἰς τὸ τμήμα, τόσο ἐπροκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μελῶν τῆς Française

Μετὰ τὴν κ. Misme ἀπήγγειλαν ποιήματα ἡ κ. Jules Martin καὶ αἱ δεσ. Diétz-Mounies καὶ Μαρία Βαλσαμάκη. Ἡ μεγάλη τραγωδία τῆς Γαλλικῆς Κωμωδίας κ. Silvain ἀπήγγειλεν ἔπειτα ἐκλεκτὰ μέρη ἀπὸ τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν τῆς Ἰφιγενείας τοῦ Jean Moreas.

Μετὰ προίμιον ἔπειτα ὠρτικώτατον τοῦ κ. Ραϊνάχ περὶ τῶν Δελφικῶν ὕμνων, τῶν ὁποίων εἶναι καὶ διςσκευαστής, ἐξετελέσθη ὁ ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καθ' ὃν οἱ ψάλλοντες τοὺς ὕμνους συνώδευαν τὰ ἄσμηκτά των μετὰ χορὸν παραστατικόν. Ἡ διάσημος χορεύτρια δις Mati ἐξετέλεσε τὸ χορευτικὸν μέρος τοῦ ὕμνου ἐνδεδυμένη μετὰ Ἑλληνικὸν ἀρχαῖον ἐνδυμα, ζωντανεύουσα μετὰ θαυμαστικὰς γραφικὰς κινήσεις τὴν μουσικὴν τοῦ ὕμνου.

Ἡ δις Mati ἐμελέτησε τοὺς ἀρχαίους χορούς κατὰ τὰς ἐκτεθείσας θεωρίας τοῦ κ. Ἐμμανουὴλ Μαυρικίου, εἰς τὴν γνωστὴν μελέτην του περὶ ἀρχαίας ὀρχηστικῆς. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τὰ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀποδίδονται τελείως ὅλα αἱ κινήσεις καὶ οἱ βηματισμοὶ τῶν ἀρχαίων χορῶν ἐβοήθησαν τὴν Παρισινὴν χορεύτριαν εἰς τὸ νὰ ἀποδώσῃ μετὰ πολλὴν χάριν καὶ μετὰ ὅλην τὴν δυνατὴν ἐντέλειαν τὸν χορὸν τοῦ Δελφικοῦ ὕμνου. Ὅταν οἱ ψάλλοντες ἐπικαλοῦνται τὸν Φοῖβον καὶ τὰς Πιερίδας ἢ δις Μάτη ἐφαίνετο ἀληθινὴ ἰέρεια μετὰ στάσεις καὶ κινήσεις θαυμασίως ἀρμονικὰς μέσα εἰς ἓνα ἀφρόν κύματος ἀπὸ λευκὰ τούλιχα καὶ μουσελίνας. Καὶ ἀπετέλουν τελείαν ἀρμονίαν αἱ εὐγενεῖς διακυμάνσεις τοῦ σώματος, αἱ τόσο πλαστικαὶ καὶ μετρημέναι μετὰ τὴν νέαν, τὴν διαυγῆ, τὴν ὠρτικὴν μουσικὴν καὶ μετὰ τὰ ποιητικὰ λόγια τοῦ Δελφικοῦ ὕμνου. Ἡ δις Μάτη ἔψαλλεν ἀκόμη δύο δημοτικὰ τραγούδια καὶ ἡ ἑορτὴ ἔληξε μετὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Μεταξὺ τῶν ἀπαγγελθέντων ποιημάτων ἦτο καὶ τὸ γραφὸν παρὰ τῆς κ. Ἀμαλίας Βαλσαμάκη εἰς τιμὴν τῆς πριγκίπισσας Μαρίας, τὸ ὁποῖον μεταφράζομεν ἐδῶ πεζόν.

Καλῶς μᾶς ἤλθε ὁ κόρη ἠρώων!
Ἄκουσε τὴν ἠχώ, τῶν θερμῶν εὐχῶν μας
Ὁραία ξανθὴ πριγκίπισσα, σύζυγος Ἑλληνο.
Μὲ αἷμα τῆς Γαλλίας εὐγενὲς εἰς τὰς φιλικὰς,
Ὁ νέος πρίγκηψ μετὰ τὸν ὁποῖον ἔρωσε τὴν κόρη σου.
Ἄνῃκει εἰς ἔθνος ποῦ ἤξευρε νὰ ἀψηφᾷ τὸν θάνατον,
Τόπον μικροῦ, ἀλλὰ πατρίδος τοῦ ἠρωϊσμοῦ.
Ὁ ἔρωσ ἦτοσε εἰς σὲ ἦθη καὶ πατρίδας,
Καὶ ἔγινε ὁ δεσμὸς δύο χωρῶν ἀδελφωμένων.
Ἄς εἶναι εὐλογημένοι αἱ ἡμέραι ποῦ θὰ ζήσης μαζί μας,
Ἐντύχει πάντοτε, λατρευτὴ ἀπὸ ὅλους μας...

Οἱ στίχοι τῆς κ. Βαλσαμάκη ἀνεγνώσθησαν μετὰ ὠρτικὴν καὶ θερμὸν ὄργανον φωνῆς ἀπὸ τὴν κ. Nancy Verset.

Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι ἡ κ. Ἀμαλία Βαλσαμάκη δὲν γράφει μόνον ὠρτικὰς στίχους, ἀλλὰ εἶναι ἡ μοναδικὴ διδάσκαλος τῆς κόρης τῆς εἰς τὴν ἀπαγγελσίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν διακρίνεται μετὰ τῶν συστηματικῶν ἀκόμη καλλιτεχνίδων, αἱ ὁποῖαι τὴν θαυμάζουν καὶ

Η κ. ΑΜΑΛΙΑ ΒΑΛΣΑΜΑΚΗ

Ἄντιπρόεδρος τοῦ Ἑλληρ. Τμήματος τῆς Française

τὴν χειροκροτοῦν [πάντοτε μετὰ ἐνθουσιασμόν. Πατριωτικὴ φανατικὴ ἢ κ. Ἀμαλία Βαλσαμάκη εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται, ὅπως ἐξάρη τὸ γυναικεῖον γόητρον τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς εἰς τὸ Παρίσι, μεταδίδουσα εἰς τὸ ἐδῶ τμήμα κάθε γυναικεῖαν Ἑλληνικὴν πρόδον καὶ κατορθώσασα νὰ συγκεντρώσῃ μετὰ τῆς κ. Δηλιγιάννη ὅλας τὰς ἐδῶ ἀνεπτυγμένας Ἑλληνίδας, καθὼς καὶ ὅλους τοὺς ἐπιφανεῖς φιλέλληνας, καὶ νὰ καταστήσῃ τὸ Ἑλληνικὸν τμήμα ἐν ἀπὸ τὰ τελειώτερα...

Ἄνταποκρίτρια

τούς βαρβάρους σκηνίτας του Βόλγα μέχρι των όχθων του Σάιου και των έκβολών του Ίστρου. Καί την φαντάζομαι μεγάλην την άθνατον πατρίδα μας, κινούσαν την Ανατολήν δια του ξίφους του Κωνσταντίνου και της χειρός ενός Βίσμαρκ, ό οποίος θα ποτισθή το μυστήριο της άκμης, το μυστήριο της Δόξης από τα νάματα της γενεάς των Τιτάνων, από τους γίγαντας εκείνους της Σκέψης, παρ' οίς ή ισχύς της έκτελέσεως ισούτο προς την ισχύν της συλλήψεως, από τους Γίγαντας εκείνους, των όποιων ή μεγαλοφυία είνε όλη μύς και Σκέψις, Σκέψις άκαμπτος χαράσσουσα επί λίθου τα έμβλήματα της Δόξης της, Θέλησις σιδηρά φρουρούσα Θερμοπύλας και και κατασυντριβουσα τας των βαρβάρων στρατιάς.

Ἀλεξάνδρεια

Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΙΑ'.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΓΕΖΙΡΑΣ

ΜΕΤΑ τας πυραμίδας ένα πρόγευμα κάτω από μεγάλα γιγάντεια δένδρα εις τον τελευταίον σταθμόν του ήλεκτρικού τραμ, όλίγη φλυαρία και φιλοσοφία δια το παρελθόν εν σχέσει με το παρόν της Αιγύπτου, ένας καφές τουρκικός, καφές της Μόκκας άρωματικός και ή ώρα έχει πετάξει, χωρίς να καταλάβωμεν πώς, από το μεσημέρι εις τας τρεις ήμισυ. "Αν και έχομεν ξεκινίσει πρωί, όμως ούτε κούρασιν έκταλλάβωμεν, ούτε και πώς έπέρασαν αί ώραι. "Επρεπε να τρέξωμεν άμέσως δια να προφθάσωμεν να περιέλθωμεν και τον μεγάλο, τον φημισμένον ζωολογικόν κήπον της Γεζίρας, ένα από τους ωραιότερους του κόσμου. Είναι εις τον δρόμον μας, το τραμ σταματά άκριβώς εμπρός εις μίαν από τας εισόδους του, ώστε μετά εν περίπου τέταρτον εύρισκόμεθα από την γυμνότητα και την ξηρασίαν της έρήμου και από τους φοβερούς όγκολίθους των πυραμίδων εις ένα θαλαρώτατον παράδεισον.

Το μάτι όπου και αν πέση, αισθάνεται γοητείαν και μεγάλην ευχαρίστησιν. Ωραία ρυάκια διασχίζουν τον κήπον εις κάθε διεύθυνσιν, βράχοι τεχνητοί, σπήλαια τεχνητά, με λυπλόκους μέσα λαβυρίθους, μικρά άγροτικά σπιτάκια, που χρησιμεύουν ως μουσεια κωντανών έρπετων και τετραπόδων, άλλτ έντελώς άνοικτά όπως τὰ συνειθισμένα των ζωολογικών κήπων με ποικιλίαν έκλεκτων και σπανίων

ζώων, το σύνολον μέσα εις την πλουσιωτέραν και πλέον γιγαντείαν βλάστησιν των τροπικών, ιδού ό κήπος της Γεζίρας.

Όλα τα ζώα, τα όποια άπαντώμεν σήμεραν εις τους ζωολογικούς κήπους του κόσμου εύρίσκονται και εδώ με τον κροκόδειλον πρώτον και καλλίτερον μέσα εις τας τεχνητάς λίμνας, άλλου πλέοντα προς την ξηράν και άλλου ξαπλωμένον εις μήκος ενός και δύο και τριών μέτρων επάνω εις άνώμαλον βραχώδη γην, με την όποιαν το σώμα του άφομοιούεται σχεδόν.

Φυσικά και ό κροκόδειλος, όπως και οι σκαρχαμπέοι, όπως και όλα τα ζώα και πτηνά και έρπετά έχασαν σήμεραν όλην την ιερότητα, με την όποιαν τα περιέβαλλεν ή Αίγυπτος των Φαραώ. Σύμβολα τότε και προσωποποιήσεις διαφόρων θεών, είχαν ιδίους βωμούς, ως θα είχαν άπεράντους κήπους, εις τους όποιους δουλοειδικοί ήσυχολούντο εις την περιποίησιν και τον καλλωπισμόν και την καθημερινήν υπηρεσίαν των, όπως είχαν νεκροταφεία ιδικά των άπεράντων, εις τα όποια έθλίπτοντο βαλσαμωμένα μέσα εις πολυτελείς θήκας, όπως και οι άνθρωποι, όταν δεν εθάπτοντο μέσα εις τους τάφους εκείνων, οι όποιοι τα διετήρουν. Εις το Σιούτ, την αρχαίαν Λυκόπολιν, το βουνόν όλον είναι τρυπημένο κατά διαφόρους διευθύνσεις και μέσα εκεί είχαν ταφή ή μούμιες λυκών εις άγέλας ολοκλήρους.

Εις το Maadden άπεράντοι υπόγειοι στοαί, περικλείουν έκατομμύρια από μούμιες κροκόδειλων κάθε ήλικίας και κάθε άναστήματος, μεταξύ των όποιων οι μικρότεροι των είκοσι και τριάντα έκαστων του μέτρου είναι ανά εξ ή δώδεκα εις κάθε θήκην.

Άλλου υπάρχουν νεκροταφεία γάτων, προβάτων, γυπών, του ιεροϋ πτηνού ήβις, ως υπάρχουν μικροσκοπικά νεκροταφεία ειδικώς δια σκαρχαμπέους και κανθαρίδας εν γένει.

Σήμεραν όλαι αύται αί τιμαί έλησμονήθησαν και οι απολιθωμένοι σκαρχαμπέοι ή τα όμοιωμάτά των από τουρκουάζ και πρασίνους λίθους δεν χρησιμεύουν εις τίποτε άλλο, παρά να στολίζουν τα πολύτιμα κοσμήματα των ιθαγενών και ευρωπαϊών κυριών.

Και εξακολουθοϋμεν τον γύρον μας, χωρίς να σταματώμεν και χωρίς να κουραζώμεθα. Τα δένδρα τα ύψηλά με τα ωραία λεπτοκομμένα φυλλάματα άπλώνουν επάνω από τα κεφάλια μας την δροσεράν σκιάν των και φώκι κολοσαίοι, που μοιάζουν σαν γιγάντιες συκιας κάμουν διακριτικόν το φώς του ήλιου. Χρώματα παληού χρυσοϋ, το όποιον ξανθάνει όσον μένει

ύψηλότερα και τελειώνει εις ένα άσημένιο ξεψύχισμα, σκορπίζονται άντικρύ εις την δύσιν, όπου διευθύνεται με τόσην πολυτέλειαν να αναπαυθή και να άναζητήση νέαν δύναμιν ό ήλιος.

Έξαφνα μέσα εις τα άρώματα μιās τροπικής γλωρίδος αισθάνομαι την δυνατήν και παχιάν όσμήν σταύλου. Και εις μίαν στροφην εύρισκόμεθα άπέναντι εις ένα ζευγάρι κολοθεμλόνους ταύρους, οι όποιοι άναμασούσαν το χορτάρι των με τα βλέμματα σκεπτικά, με μίαν έκφρασιν μελαγχολίας εις το πρόσωπον. "Αν και δεν έφερν το παραμικρό λευκόν σημειον εις το μέτωπον, δείγμα της καταγωγής των από τον βοϋν "Απιν, ό όποιος απέλάμβανε τιμάς θείας, έφαινοντο, ως να συνηθάνοντο πόνον και το ιδικόν των είδος εξέπεσαν, άφότου ή λατρεία του θείου βοϋς έλησμονήθη. Διότι ήτο κάτι να άνήκη τις εις την ιδίαν όμοταξίαν των ζώων, εις την όποιαν άνήκεν ό θεός βοϋς ό όποιος συνελαμβάνετο από μίαν άστραπήν, που διέσχισε τον άέρα και περιέχυνεν έπειτα την άγγελάδα μητέρα του ιεροϋ ζώου. "Επειδή όμως ό παράδοξος τρόπος της συλλήψεως ήτο δύσκολον να εξακριβωθή, το ιερόν ζώον έγεννήτο σημειωμένον με ένα λευκόν τριγωνικόν σχήμα εις το μέσον του μετώπου, με το σχήμα ενός σκαρχαμπέου κάτω από την γλώσσαν και με το άντίτυπον ενός άετου επάνω εις το μέσον της ράχης.

Και οι δύο ταϋροι που άναμασούσαν μελαγχολικά το κριθάρι των μέσα από το συρματένιο δίκτυ του κλωβού των, ούτε κατεδέχθησαν να γυρίσουν προς το μέρος μας, άλλ' ούτε να φανούν ότι τους άψησχόλησεν ή παρουσία μας. "Ήσαν άξιοπρεπείς και υπερέφανοι σαν άρχοντες ύψηλης καταγωγής που εξέπεσαν εξαφνα. Ποιός ξεύρει αν ή σκέψις των δεν έστρέφετο εις το παρελθόν και αν δεν άναπολούσχη το μεγαλοπρεπές παλάτι, το όποιον είχαν ιδρύσει εις τιμήν του μεγάλου προγόνου των ό Ψαμμήτιχος και εις το όποιον διητάτο με όλην την ακολουθίαν του από ιερείς και σκλάβους και ακολουθούς άρχοντας ό ιερός "Απις, κατά τα μακρά είκοσι πέντε έτη της ζωής του.

Τόσον και εγώ κατελήφθην από σεβασμόν δια την άξιοπρεπή των τετραπόδων αυτών μελαγχολίαν, ώστε μου έφάνη ως να είχα ζήσει ποιός ξέρι υπό ποίου ήτυχημένου ζώου μορφήν, κατά την έποχήν εκείνην της δόξης των και ως να είχα παραστή και εις τας τελετάς των γενεθλίων και εις τας νεκρικές πομπάς του καταθυθισμού εις τον Νείλον μετά την είκοσιπενταετή συνεχή βασιλείαν.

Το βέβχιον είναι ότι όλαι αύται αί λατρείαι

των βοδειών και αί ήμιλατρείαι άλλων ζώων και πτηνών και έρπετων, δια μεν τον άμαθη λαόν ήσαν τύποι έξωτερικοί θρησκείας, ενώ δια τους ιερείς και τους γραμματισμένους ένέκλειαν μίαν ιδέαν μυστηρίου, συγγενή προς τα ιδικά μας Έλευσίνα μυστήρια. Διότι οι Αιγύπτιοι κατά βάθος ήσαν μονοθεϊσται και έπίστευαν εις την άθνασίαν της ψυχής, ως άποδεικνύεται από την έπιγραφην, ήτις υπάρχει παντού εις το άγαλμα της "Ισιδος: *Είμαι το παρελθόν και το μέλλον. Κανεις θνητός δεν άνήγειρε τον πέπλον, ό όποιος με καλύπτει.*

Αφού έτριγυρίσαμεν όλα τα κλυδιά και εισήλθωμεν εις ένα πρόχειρον μουσειον φειδιών τα όποια ζούν με τας οικογενείας των επάνω εις τεχνητούς βράχους και κοντά εις μικροσκοπικάς λίμνας διηυθύνθημεν προς την έξοδον. "Ήτο άργά πλέον και το μουσειον άκριβώς ήτο κοντά εις ένα τεχνητόν σπήλαιον, εις το όποιον στάζουν από πικτού νερά και τρέχουν ήσυχα ρυάκια και άπλώνεται κάθε είδους χλόη επάνω εις λοφίσκους και βράχους και στέκονκονται ως απολιθωμένα κάθε είδους τετραπόδα και έρπετά από τον ίδιον πόρινον λίθον του σπηλαίου. Και όπου το φώς πίπτει με τόσην τέχνην, ώστε να σχηματίξη εικόνας φανταστικάς, αί όποια μεταφέρουν τον έπισκέπτην εις έντελώς άγνώστους και μυστηριώδεις κόσμους.

Όταν εβγήκαμεν από το σπήλαιον, το βλέμμα μου έπεσεν επάνω εις ένα υπερύψηλον λεπτόφυλλον δένδρον όλόχρυσον. Την πρώτην στιγμήν έφαντάσθην ότι ήμουν άκόμη υπό την έντύπωσιν των τεχνητών άντανκλάσεων του μαγικού σπηλαίου. "Ετριφα τα μάτια μου άλλλ' το δένδρον έμενε πάντοτε χρυσοϋν με κάτι κυματισμούς μεταλλικούς, άληθές φαινόμενον από τα πλέον περιέργα.

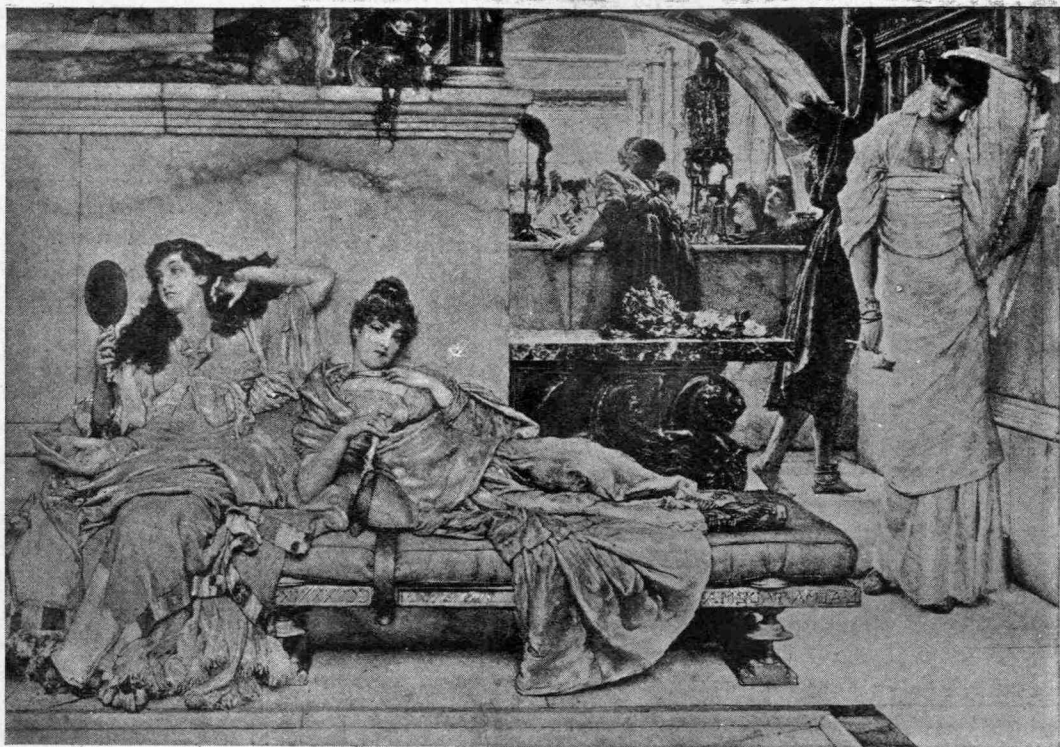
Δεν έπρόφθησα να έξωτερικεύσω τον θαυμασμόν μου, όταν άντελήφθην ότι ό ήλιος ένδεν άκριβώς άντικρύ μας και ότι αί τελευταίαι άκτινες έσκορπίζον άπλετον το χρυσομένο φώς των εις ό,τι τας άντίκρυζεν. "Όπως δήποτε ή έντύπωσις ήτο από τας γλυκυτέρας της ήμέρας εκείνης, σωστή θωπεία των αισθήσεων και της ψυχής, ένα όνειρον πλάνον εις το όποιον συχνά από τότε επανέρχομαι με χαράν.

Κ. Παροέν

ANIMULA BLANDULA

Πλατάρι θεογέννητο, στοιχειό άνεμοθρεμένο, με μιá όλοπράσινη ζωή στα σύννεφα ύψωμένη, Συχνά ή ψυχή μου πιστεύε πώς ήταρ άδελφή σου Κ' ένα λιρόλω λούλουδο στη ρίζα τη δική σου.

(Από την «Παρά Αλλέουσα του κ. Π. Νιρβάνα)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΗΣ ΑΦΡΟΑΙΤΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

(Ὁ Σωκράτης εἰσέρχεται, ἐνῶ ἡ Ἀσπασία ἐξακολουθεῖ τὴν συζήτησίν της περὶ γυναικῶς μετὰ τὸν Εὐριπίδην).

Ἀσπασία. Εἰς καλὴν στιγμήν φθάνει ὁ σοφὸς φίλος μας. Ἡ γνώμη του ἂν καὶ γνώμη κακοῦ συζύγου, θὰ εἶναι πάντοτε δικαιότερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου, ὧ ἐχθρὲ τῶν γυναικῶν ἀμείλικτε.

Σωκράτης. Εἶναι ἄδικον, ὅταν κρίνωμεν ἐν γένει τὰς γυναῖκας, νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μόνον τὰς ἰδικὰς μας, χωρὶς συχνὰ νὰ ἐξετάζωμεν καὶ τὴν πρὸς αὐτὰς διαγωγὴν μας καὶ τὰ αἰτία, τὰ ὅποια μεταβάλλουν ἐνίοτε τὴν πολὺ καλὴν φύσιν των. Νομίζω, ὅτι ἡ ἀγαθότερα γυναῖκα τοῦ κόσμου, ὅταν ζήσῃ μετὰ ἕνα κακὸν καὶ ἀνήθικον ἄνδρα, θὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τέλους κακὴ. Διότι, ἐὰν λέγωμεν ὅτι αἱμεθα σοφώτεροι καὶ ἀνώτεροι ἀπὸ τὰς γυναῖκας, πρέπει καὶ νὰ ἀποδεικνύωμεν τοῦτο διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς διαγωγῆς μας. Νομίζω λοιπόν, ὅτι αἱ κακαὶ σύζυγοι εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δημιουργήματα κακῶν ἀνδρῶν. Ἄνδρας χωρὶς χαρακτῆρα σταθερὸν, χωρὶς μέτρον εἰς τὰς πράξεις του, χωρὶς ἔλεγχον καὶ αὐστηρότητα καὶ οικονομίαν διὰ τὸν ἑαυτὸν του, δὲν

ἔμπορεῖ νὰ ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὴν φύσει ἀσθενεστέραν καὶ ἀμόρφωτον γυναῖκα χαρακτῆρα καὶ σταθερότητα καὶ αὐστηρότητα καὶ οικονομίαν.

Εὐριπίδης. Ὡστε ἡ Ἐκνήπιππη σου ἐδιδάχθη ἀπὸ σὲ τὴν κακίαν...

Σωκράτης. Ἡ Ἐκνήπιππη εἶναι δυστυχῆς, διότι ἔχει ἄνδρα φιλόσοφον. Καὶ οἱ φιλόσοφοι οἱ ὅποιοι φροντίζουν διὰ τὸ καλὸν ἕλης τῆς ἀνθρωπότητος, σπανίως εὐρίσκουν καιρὸν νὰ φροντίζουν διὰ τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας των.

Ἀσπασία. Ἴδου μίαν ἀλήθειαν, ἡ ὅποια σὲ τιμᾷ, ὦ φίλε.

Μελπομένη (χαμηλοφώνως πρὸς τὴν Πράξιλαν). Ἐλπίζω, ὅτι ὁ Κλεόβουλος δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ φιλόσοφος, ἂν καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους. Αὐτὸς δὲν λέγει ποτὲ κακὸν διὰ τὰς γυναῖκας. Ἀπ' ἐναντίας πιστεύει, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι τὰ ὠραιότερα καὶ τὰ θελκτικώτερα πλάσματα.

Εὐριπίδης (ἀκούσας τὰς τελευταίας λέξεις τῆς Μελπομένης). Θελκτικὰ πλάσματα μετὰ μέγαν νύχιαν, ποῦ σχίζουσι τὰς ψυχὰς μας.

Σωκράτης. Ποῦ ἀφίνουσι νὰ μεγαλώνουσι διὰ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΙΡΑΙ

Η ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΟΥ

Δ'.

Δύο και τρεις ημέραι παρήλθον ἤδη, ἀφ' ἧς ἡ Σμάλτω ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βοσκοῦ. Πόσον δ' ὑπέφερε κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, μόνον αὐτὴ ἐγνώριζε κ' αἱ ἄγαιαι εἰκόνες, πρὸς τὰς ὁποίας ἐσύρετο γονυκλινῆς ὄλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός, ζητοῦσα συγχώρησιν, καὶ τὰ συζυγικά στέφανα, τὰ ὅποια ἔβρεχε διὰ τῶν δακρύων τῆς, ἐπικαλουμένη τὸ ἔλεός των.

Ἡ λυγερὴ ἔκρυπτεν ἤδη ἐντὸς αὐτῆς κάμινον ὀλόκληρον παθῶν, ἡ ὁποία τὴν ἐβασάνιζε καὶ τὴν κατέφθειρεν ἀδιακόπως, μετὰ φρικώδους καὶ πονηρᾶς ἐπιμονῆς. Πρὸ πάντων δ' ἔπασχεν ἡ κεφαλὴ τῆς, ἡ χαριτωμένη ἐκείνη κεφαλὴ, ὡσεὶ τιμωρομένη διὰ τὴν ἀφροσύνην τῆς. Ἰδέα γιγαντιαία, ἡ ἰδέα τοῦ σφάλματός τῆς, ἐβάρυνεν ὡς μόλυβδος ἐντὸς καὶ τὴν ἔκαμνε νὰ κύπτῃ, καθυποτάσσουσα αὐτὴν εἰς μετάνοιαν. Καὶ ἡ Σμάλτω ἐν τῇ παραζάλῃ τῆς, μὴ ἔχουσα ἀλλοῦ νὰ ἐκσπάσῃ τὴν ὀργὴν τῆς κ' ἐν τῷ πόνῳ τῆς πρὸς εὐρύτεραν τροπὴν τῶν σκέψεών τῆς, ἐπετίθετο κατ' αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτύπα διὰ τῶν χειρῶν, ἐπὶ τοῦ τοίχου πολλάκις, μετὰ σκληρότητος.

—Κακοκέφαλο . . . ἐσὺ τὰ φταῖς! . . .

Ἐσυρε δὲ τὴν κόμην μὲ πάθος καὶ ἤνοιγεν αἱματώδεις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀνετριχία ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀναπαριστῶσα ὀλοζώντανην πρὸ αὐτῆς τὴν εἰκόνα, ὅταν ἐκτὸς ἐαυτῆς ἐπιπτε σωρὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μήτρου.

Ἀληθῶς δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ ἡ ἐκλυσίς τῆς ἐκείνη. Εὐρην ὅμως καιρὸν ὁ βοσκὸς νὰ θλίψῃ τὸ σῶμά τῆς εἰς τὸν κόλπον του καὶ νὰ κολλήσῃ τὰ χεῖλη του εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν τράχηλόν τῆς, τὸν χροῶδῃ καὶ καμαρωτὸν ὡς τῆς χήνας. Ἡ Σμάλτω, εἰς τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην τῶν χειλέων του τὴν καίουσιν, ἀνετινάχθη ὡς νὰ ἐφυσήθη αἴφνης νέα ζωὴ ἐντὸς αὐτῆς, κατακόκκινῃ ἐξ ἐντροπῆς, ταραγμένη διότι ἐπροδόθη ἡ ἀδυναμία τῆς.

—Μὴ . . . ἄψέ με! ἐψιθύρισε πρὸς τὸν Μήτρου, ὁ ὁποῖος προσεπάθει νὰ τὴν κρατήσῃ.

Κ' ἔφυγε, σπεύδουσα πρὸς τὸ χωρίον, βλέπουσα ὄλα περίξ συγκεχυμένα ἐκ τῆς καταστάσεώς τῆς αὐτῆς.

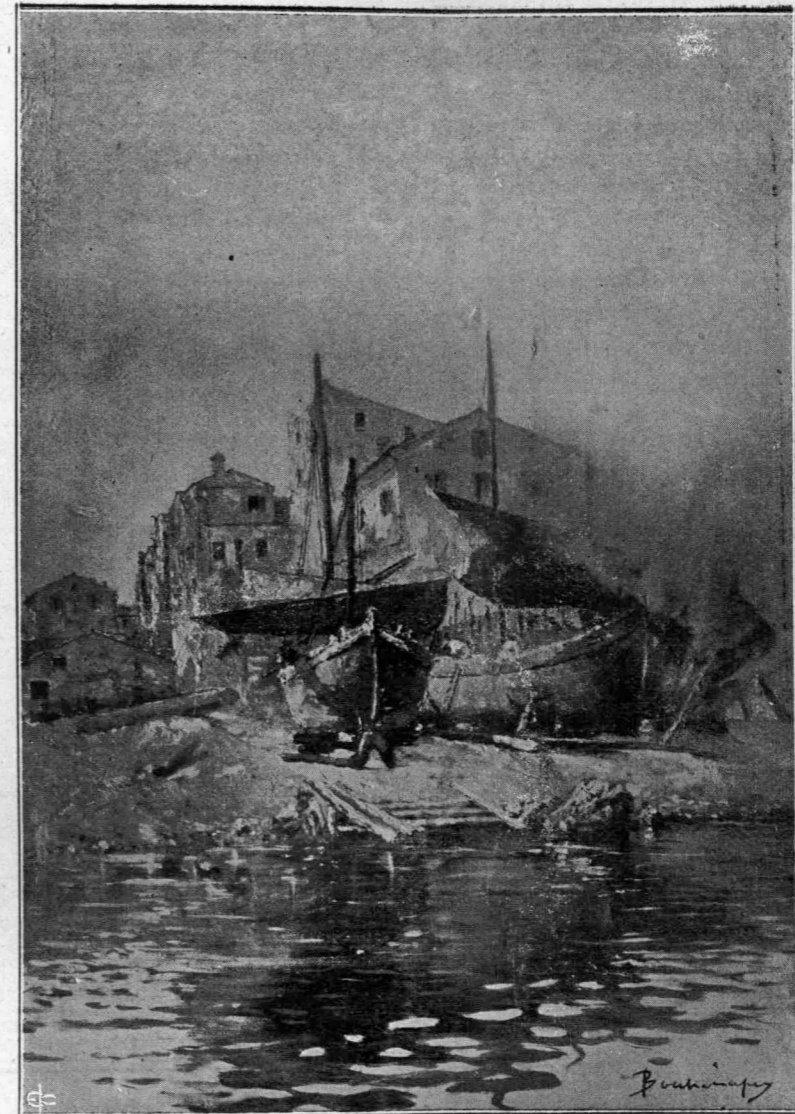
Ὅτε τὸ βλέμμα τῆς λυγερῆς συνήτησεν ἐμπρὸς τὸν οἰκίσκου τῆς, ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀναποφάσιτος, ἂν ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ ἢ ὄχι. Τὰ ἡμίκλειστα παράθυρά του ἐνόμιζεν ὅτι τὴν ἐσάρκαζον. Ἡ ὄψις του ὄλη, μ' ἐκείνο, τὸ σοβαρὸν

καὶ οἰονεὶ εὐθες, τὸ ὁποῖον ἐκφράζουν οἱ πενιχροὶ οἰκίσκοι τῶν χωρικῶν, τὴν ἔκαμνε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἐγνώριζεν ὄλα τὰ συμβάντα εἰς αὐτὴν σήμερον καὶ ἦτο ἔτοιμος, μόλις ἀνοιγείσης τῆς θύρας του, νὰ τὰ διαλαλήσῃ εἰς τὰ τετραπέρατα. Καὶ ὅταν εἰσῆλθεν, εὕρισκεν εἰς τὰς γωνίας ὄλας ὑπὸ τὸ εἰκονοστάσιον, παρὰ τὴν ἐστίαν. εἰς τὰ μικρὰ χρωματιστὰ κιβώτια, εἰς τὴν ξυλίνην τράπεζαν, παντοῦ περίξ, τόσας ἀναμνήσεις εὐχαρίστους, χρυσᾶς ἀναμνήσεις τὰς ὁποίας κατέσπειρεν ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν καθ' ἡμέραν μετὰ τοῦ ἀνδρός τῆς. Τοῦ ἀνδρός τῆς, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν μύλον! Κ' αἴφνης ἀνησυχία κατέλαβε τὴν Σμάλτω εἰς τὴν ἀνάμνησιν αὐτὴν, φόβος τὴν κατεκυρίευσεν περὶ τοῦ Στάθου, περὶ τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζετο κινδυνεύουσαν καὶ οἶκτος ἄμετρος διὰ τὸν ἀδικημένον. . . . Ἐνῶ οὗτος ἔτρεχε κοπιάζων εἰς τὸν μύλον διὰ νὰ τῆς φέρῃ ἄρτον, νὰ τρώγῃ ἀνέτως, αὐτὴ κατεπρόδιδε τὴν συζυγικὴν τιμὴν του, παρ' ἄλλου ἐναγκαλιζομένη. Καὶ πόθος ἄμετρος, ἀγάπη μεγάλη, κατεπλημύρει ἤδη τὴν καρδίαν τῆς διὰ τὸν Στάθου. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἤγγισαν τὰ χεῖλη τοῦ Μήτρου, τὰ λιπαρὰ καὶ γλοιώδη ὡς σάπων, ἐκάθητο ἄνθραξ ἀνημμένος, ὁ ὁποῖος τὴν κατέκαιεν ἠσθάνετο ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς τὴν παράφορον πίεσίν του καὶ ἀνεκίνει τοὺς ὤμους κ' ἐθρύπτετο ἐντὸς τῶν ἐνδυμάτων τῆς, θέλουσα εἰ δυνατὸν ν' ἀποτινάξῃ τὸν ἐναγκαλισμὸν ἐκείνου, τὸν ἄνομον. Τὸ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ἡ Σμάλτω. Ἀφ' ἧς ὥρας ὁ ἱερεὺς πρὸ τοῦ βωμοῦ ἤνωσε τὰς χεῖράς των, ψάλλων τὸ Ἡ σ α ἰ α χ ὀ ρ ε υ ε. ἂν καὶ δὲν ἐνόει τὰς λέξεις, ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὴ ἦτο τοῦ Στάθου, εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμά τῆς, πᾶσα σκέψις τῆς καὶ πᾶσα ὑποταγή.

—Ὅλα! ἐψθίριζεν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν.

Ἡ λυγερὴ δὲν ἠσθάνετο καθόλου ὄρεξιν νὰ φάγῃ. Ἐρριψε τὰ στρώματα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ ἠπλώθη νὰ κοιμηθῇ. Ἀφήκεν ὅμως ἀρκετὸν διὰ τὸ Στάθου χώρον καὶ τὸ προσκέφάλόν του, μετὰ τὴν μεταξωτὴν προσκεφαλάδα, τὸ ἀνακαλοῦν τόσας ἀναμνήσεις τῆς πρώτης ἐβδομάδος του γάμου τῆς.

Μέταξιν ἡ Σμάλτω δὲν εἶχεν εἰς τὴν καλύβαν τας, διότι οὔτε χώρον οὔτε καιρὸν ἔχουν νὰ καλλιεργήσῃ αὐτὴν αἱ βλαχοπούλαι εἰς τὰ γρέκια των. Ἀλλὰ τὰς παραμονὰς τοῦ γάμου διὰ νὰ τὴν περιποιηθῇ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Στάθου ἔστειλεν εἰς αὐτὴν δύο μεταξωταῖς προσκεφαλάδες καὶ μετὰ αὐτὰς ἐστόλισε τὴν πτωχὴν προῖκα τῆς, αὐτὰς ἐκράτει ἐπὶ τοῦ καιίστρου ὑψηλά, ἐπιδεικτικῶς νέος τις ἐκ τῶν συμπεθέρων,

MANTOUKI—B. Μποκατοιάμπη
(Ἀπὸ τὴν τελευταίαν Ἐκθεσιν τοῦ Ζαππείου)

εἰς αὐτὸ ἐπάνω τὸ προσκέφαλον ἐκάθησεν ὅταν τὴν ἔφεραν νύμφην κ' ἐπ' αὐτοῦ ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν, δειλὴ τὴν πρώτην νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκοιμάτο μετ' ἀνδρός. Ἦδη εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἀναμνήσεις καὶ πόθοι ἐγεννήθησαν καὶ τὴν κατεκυρίευσαν. Naί, τὸν ἡγάπα τὸν Στάθου ὡρέγετο ἀκράτητος τὴν βάνανσον ζωὴν του, τὸ ἀτομόν του, τὸ ἐργατικόν ἀνεγνώριζεν ὅτι δι' αὐτὸν καὶ μόνον ἐγεννήθη, εἰς αὐτὸν ἔπρεπε. . . . Ἐπειτα αὐτὸς ἦτο καὶ τῆς τύχης τῆς! Καὶ ὑπέσχετο ἡ λυγερὴ πάντοτε εἰς τὸ μέλλον νὰ τοῦ ἦνε ἀφωσιωμένη καὶ καθόλου δούλη του, νὰ μὴ θέλῃ τίποτα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ αὐτὸς Προσε-

τρίβετο δὲ ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου του, τείνουσα εἰς ἐναγκαλισμὸν, ἀναζητοῦσα αὐτὸν καὶ ποθοῦσα, ἀναπηδώσα εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον τὸν ὁποῖον ἤκουε τυχὸν εἰς τὴν αὐλήν, ἐτοίμη ν' ἀνοιξῇ τὴν θύραν καὶ νὰ τὸν δεχθῇ. . . .

Ὁ ὕπνος τῆς Σμάλτως οὕτω διεκόπτετο συχναίς. Ἐν τῇ βραδείᾳ δὲ καὶ συντόμῳ αὐτῆς καρῶσει, ἐταράσσετο ὑπὸ ὀνείρου φρικαλέου. Ἐβλεπε τὸν ἄνδρα τῆς οὐχὶ ὁποῖον ἠθέλεν νὰ τὸν παραστήσῃ ἢ φαντασία τῆς, ἡ ἐν τῇ ἐνοχῇ τῆς ἀπαλύνουσα καὶ ἐξιδανικεύουσα τὸν χαρακτήρα του. Τὸν εὕρισκε τούναντίον φοβερὸν, συνωφρωμένον, συνεσφιγμένον ἔχοντα ἀπειλη-

τικῶς τὰς πυγμίας, τὰς νευρώδεις καὶ ἰκανὰς νὰ καταβάλουν δράκοντα, συλλαμβάνοντα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μήτρον καὶ ἀπειλοῦντα νὰ λάβῃ δίκην τῆς προδοσίας της. Καὶ ἀνεπὶ ἄδα τότε ἔντρομος ὅλη ζητοῦσα νὰ προφυλαχθῆ που. Ἄλλ' ὅπου καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ βλέμμα, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους χαμαὶ ἢ ἐπὶ τῆς καλαμίνης κρὶ πλήρους ἀραχνῶν ὀροφῆς ἄνω ἐπὶ τῶν φαιῶν τοίχων ἢ τοῦ σίτοβρώτου ἔρμαριου τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν καρφίαν ἀκόμη καὶ τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, ὅλα τὰ ἔβλεπε διεστραμμένα κ' ἐμπαίζοντα τοὺς φόβους της, ρίπτοντα κατὰ πρόσωπον τὴν προδοσίαν της, διὰ γέλωτος σιωπηλοῦ καὶ παραδόξου. Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κανδηλίου, διέκρινεν ἀμυδρῶς ἐν τῷ σκιάφωτι τοῦ τοίχου τὰ συζυγικά της στέφανα, κρεμάμενα κάτω τοῦ εἰκονοστασίου κ' ἰξελάμβανε αὐτὰ συνοφρυωμένα ὑπὸ τὴν λινομέταξην σκέπην των, ὥσπερ τὴν ἀπιστίαν της ἐλέγχοντα. Καὶ ἂν πνοὴ ἀνέμου ἀνεκίνοι τὰς χρωματιστὰς ταινίας των, ἐνόμιζεν ὅτι ἤρχοντο ὡς φίδια νὰ ἐκδικηθοῦν τὴν ἱεράν των ἀγνότητά. Τοσοῦτον δ' εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ τῆς ἰδέας αὐτῆς, ὥστε ἀνεπὶ ἤδησεν ἔντρομος, ἀκούσασα αἴφνης τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρός της καὶ εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς ὀρμὴν, δὲν ἐσκέφθη τι ἄλλο εἰμὴ νὰ συσπειρωθῆ εἰς μίαν γωνίαν, ὅπως οἱ Πρωτόπλαστοι μετὰ τὸ ἀμάρτημα, ἀκούσαντες τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ.

— "Ε, Σμάλτω, δὲν γροικᾶς, ὀρή! ἠκούσθη πάλιν ἀπ' ἔξω ἢ φωνὴ τοῦ Στάθη, ἀνυπόμοιος.

Ἡ λυγερὴ διετήρησε τὴν θέσιν της εἰς τὴν γωνίαν ἄφρονος καὶ ἀκίνητος, συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν της ἐκ τοῦ τρόμου. Ἄλλ' ἢ θύρᾳ τοῦ οἰκίσκου ἐκινεῖτο θορυβωδῶς ἐκ τῶν βιαιῶν λακτισμάτων τοῦ Στάθη. Καὶ ἡ Σμάλτω συνῆλθε τέλος κ' ἐγερεῖσα ἠνοιξε τὴν θύραν, νεύουσα χαμαὶ τὴν κεφαλὴν, φοβουμένη μήπως διακρίνῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸ σφάλμα ὁ Στάθης, τρέμουσα ὅλη, ὡς τὸ φυλλοκάλυμον.

— "Ε, καὶ τὸ φίδι; ἠρώτησεν εὐθύμως οὗτος, μόλις εἰσερχόμενος

"Ὁ, τὸ φίδι! Βέβαια, τὸ εἶδεν ἡ Σμάλτω καὶ ὑπέμεινε τὴν ἐπιήρειάν του παράποτε σήμερον! Τὸ φίδι, τὸ ὅποιον δὲν ἠξεύρει μόνον νὰ συρίζῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ δαγκῶνῃ, φαρμακερὰ νὰ δαγκῶνῃ, ὅταν εὕρῃ εὐκαιρίαν!

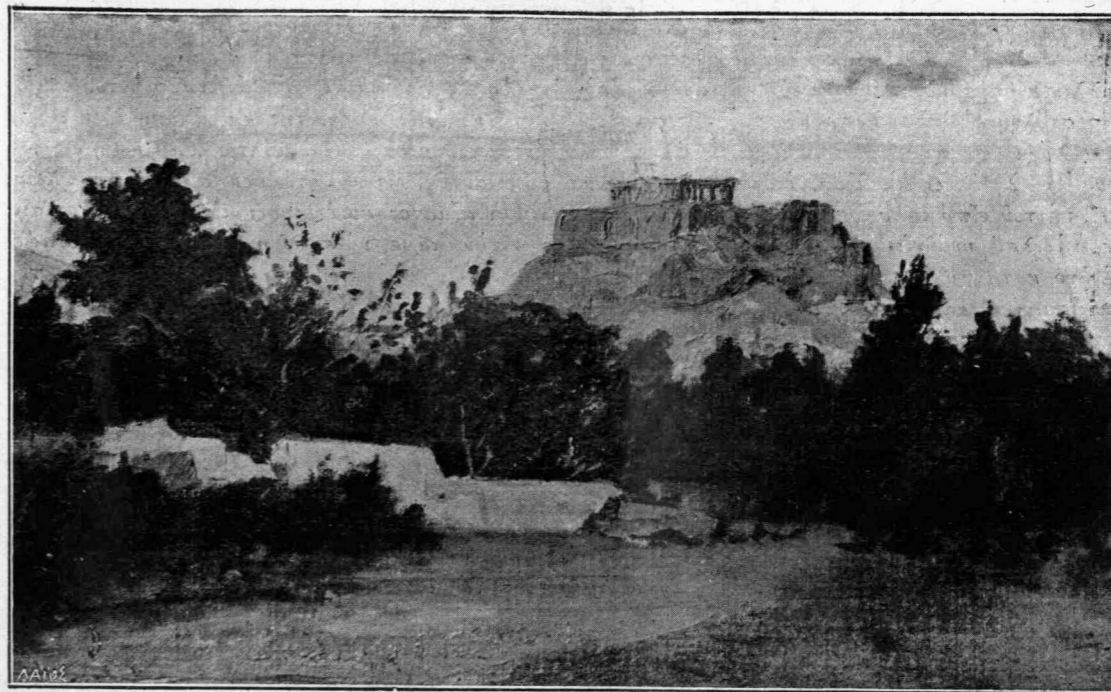
Μὲ αὐτὰς τὰς σκέψεις ἡ Σμάλτω διήρχετο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας της. Ἄλλὰ δὲν ἦ δυνατόν νὰ διατηρηθῆ ἐπὶ πολὺ αὐτὴ ἢ κατάστασις της. "Ὁ, τι ἔγεινεν, ἔγεινεν ἤδη Ἐπρεπε νὰ προφυλάξῃ τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον ὠρθοῦτο ἀπειλητικὸν ἐνώπιόν της· νὰ κάμῃ τὸν ἑαυτὸν της ἐγκρατῆ πλέον ἀπὸ πάσης ξένης ἐπιρροῆς. Ἄ-

νεγνώριζεν ὅμως τὴν ἀδυναμίαν της· κατενόει ὅτι διὰ νὰ γίνῃ τοῦτο δὲν ἔπρεπε πλέον νὰ συναυτῆσθαι εἰς τὸν δρόμον της τὸν Μήτρον. Ἄλλὰ πάλιν δὲν ἠδύνατο αὐτὴ νὰ κλεισθῆ ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου της, εἰς τὰ καφάσια, ὡς τούρκισσα. Ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν, εἰς τὸν ἀγρὸν καὶ εἰς τὴν σταφίδα καὶ τὰ γαλιὰ ἀκόμη νὰ συντροφεύσῃ. Ἦτο ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐργασία εἶπε εἰς τὴν ἀκμὴν της· θέρος, τρύγος—πόλεμος!... Νὰ ἐναντιωθῆ πάλιν εἰς τὸν ἄνδρα της, νὰ φέρῃ τὰς αὐτὰς δυσκολίας, τὰς ὁποίας ἔφερεν ἄλλοτε ἐθεώρει ὅλως ἀπρεπές. Ἄνεγνώριζε τὸ δίκαιόν του. "Ὅλοι εἰς τὰ χωρία λαμβάνουν γυναῖκας διὰ νὰ τὰς ἔχουν βοηθοὺς κατὰ τὴν ἐπίπουν σταδιοδρομίαν τοῦ βίου των· δὲν τὴν ἔλαβε βέβαια ὁ Στάθης διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἐκόμισμα, εἰς τὸν οἰκίσκον του μόνον. Ἄλλως τε καὶ αὐτῆς ἐπρόσβάλλετο ἡ φιλοτιμία νὰ μὴ βοηθῆ τὸν ἄνδρα της, παρὰ νὰ περιμένῃ νὰ τῆς φέρῃ οὗτος τὸν ἄρτον, ὅπως εἰς τὸν τυφλόν.

— Τί, γιὰ ψυχικὸ θά μ' ἔχη; ἀνελογίσθη κοκκινίζουσα ἐξ ἔντροπῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἂν ἤθελεν ἡ λυγερὴ πάλιν δὲν ἠδύνατο νὰ μείνῃ ἄεργος εἰς τὸν οἰκίσκον της. Διότι εἰς τὰ χωρία, ὅπου οἱ κάτοικοι μετροῦνται εἰς τὰ δάκτυλα, καθένας τούτων ὑπόκειται καθημερινῶς εἰς τὸν αὐστηρὸν ἔλεγχον τῶν λοιπῶν. Ὁ νοθρὸς εἴτε φιλόπονος ἐργάτης, ὁ θεοσεβὴς εἴτε κουτοπόνηρος γέρον, ὁ φιλόχριστος ἱερεὺς, ἡ καθαρὰ καὶ φιλόκαλος οἰκοδέσποινα, ἡ προκομμένη κόρη, ἡ φρόνιμος γραῖα, ὅλοι γινώσκονται μετὰ τῶν, ὅπως καὶ τὸ καλὸ κρασί. Καὶ ἀπὸ τὰ χαρίσματα τὰ ὅποια τυχὸν ἔχει ἕκαστος, μορφοῦται ἐν τῇ μικρᾷ κοινῳίᾳ ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἰδέα, περὶ τῆς μελλούσης τύχης του.

"Ὅταν δὲ τύχῃ νὰ ἔλθῃ ἐξ ἄλλου χωρίου καμμία γυνὴ κ' ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ νυμφευομένη, εὐθὺς ὄλων ἢ προσοχῇ καὶ ὄλων ἢ κρίσις πρὸς αὐτὴν στρέφεται. Καθένας, ὁ ὅποιος θὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ θὰ τῆς ὁμιλήσῃ, θὰ ἦνε διὰ τὴν πτωχὴν νεόφερτον ἀνακριτῆς ἐπίφοβος, τοῦ ὕφους καὶ τοῦ χαρακτήρος, τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βαδίσματος καὶ αὐτῆς τῆς ψυχῆς της, μέχρι ἐλαχίστων λεπτομερειῶν. Ἡ Σμάλτω ὑφίστατο τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν ἀπὸ τριῶν ἤδη μηνῶν, ἀπὸ τῆς ἰδίας δηλαδὴ νυκτὸς κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη εἰς Τρουμπέ. Τώρα ὅμως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ παθήματός της ἡ δοκιμασία ἔγεινε στενωτέρα. Μόλις ἐξήρχετο εἰς τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου της, εὐθὺς αἱ γυναῖκες τὴν ἠτένιζον περιέργως εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατὶ ἔκοψεν αἴφνης νὰ συντροφεύῃ εἰς τὴν βοσκὴν τὰ γαλιὰ καὶ ἤρχισαν νὰ ψιθυρί-

ΑΙ ΠΡΩΙΝΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ—N. Ἀλεγορίδου
(Ἀπὸ τὴν τελευταίαν Ἰκθυσίν τοῦ Ζαππείου)

ζουν μετὰ τῶν τὰς παραδοξότερας δι' αὐτὴν εἰκασίας.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν ξέων ἤρχισαν καὶ ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Στάθη νὰ κρίνουν αὐστηρῶς τὴν θεληματικὴν αὐτῆν κάθειρξιν τῆς λυγερῆς. Ἄν καὶ αὐταὶ ἐκάθηντο εἰς ἄλλον οἰκίσκον μακρὰν, ὅμως ἔμαθον τὰ συμβαίνοντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συγγενοῦς των καὶ ἤρχισαν νὰ θλίβονται διὰ τὸν Στάθη, ὁ ὅποιος ἐδέσμευσε τὴν τύχην του νυμφευθεὶς μίαν φαγοκοιμήστραν. Καὶ λόγους τῆς ἔστειλαν μὲ ἄλλας γυναῖκας πῶς δὲν ἀρκεῖ ὅτι τὴν ἔσωσαν ἀπὸ τὴν βλαχοκαλύβαν, ὅπου ἀνετράφη, ἀπὸ τὴν μπομποτάν ὅπου ἔτρωγε, καὶ τὴν ἔφεραν σὲ πολιτεία, ἀπὸ κάτω σὲ σπίτι νὰ τρώγῃ σίτινον ψωμί, παρὰ ἤθελε νὰ μένῃ καὶ ἀδουλὴ νὰ μὴ πιάνῃ οὔτε μι-
σακὸ μετὰξί!

Ἡ Σμάλτω ἠκούεν αὐτὰ κ' ἐτήκετο περισσότερον. Κατενόει ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ πλέον οὕτω μετὰ τῶν χωρικῶν κ' ἔλαβεν ἀπόφασιν νὰ πάγῃ μόνῃ νὰ συναυτῆσθαι τὸν Μήτρον καὶ διὰ παρακλήσεων εἴτε δι' ἀπειλῶν ἐν ἀνάγκῃ, νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ τόπον βοσκῆς. Εἶχε πεποιθήσῃ ὅτι θὰ τὸ κατώρθωνε. Διὸ τὴν τρίτην ἡμέραν, μόλις ἠγέρθη τοῦ ὕπνου, ἠτοιμάσθη πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ της.

— Γιὰ ποῦ; ἠρώτησεν ὁ Στάθης ἀπορῶν διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτῆν ἐξέγερσιν τῆς γυναικὸς του.

— Παιίνω μὲ τὰ γαλιὰ.

— Κι' ἂν σουρίζῃ τὸ φίδι;

Ἡ λυγερὴ ἐταράχθη εἰς τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην, τόσον ἀπροσδοκῆτως καὶ ἀσκόπως ριφθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀνδρός της. Ἡσθάνθη αἴφνης κατὶ συσφίγγον τὴν καρδίαν εἰς τὰ στήθη της, ὡς νὰ ἔσταμάτησε διὰ μιᾶς ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Ἄλλὰ μετὰ μικρὸν ἀναθαρρήσασα ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν της, ἠτένισε μετὰ πειστικότητος τὸν ἄνδρα της:

— Δίνω μιὰ καὶ τοῦ ζουπάω τὸ κεφάλι· ἀπήντησε.

Καὶ θέσασα ἐμπρὸς τὰ γαλιὰ, ἐξῆλθε τοῦ χωρίου.

Ἡ Σμάλτω ἔβαινε ἤδη θαρραλέα πρὸς τὸν σκοπὸν της, ἀνυπόμοιος νὰ συναυτῆσθαι τὸν βοσκόν. πολλάκις προτρέχουσα τῶν γαλιῶν, ὡς νὰ ὠθεῖτο ὑπὸ ἀναποδράστου ἀνάγκης. Ἠτένιζεν ὑψηλὰ τὸν γαλανὸν αἰθέρα καὶ περίεξ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ βουνὰ καὶ τὴν θάλασσαν μὲ βλέμμα ἰλαρόν, ὑπερήφανον δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ, ὅπως κάθε ἄνθρωπος ἔχων τὴν ψυχὴν γαλήνιον καὶ τὴν πεποιθήσιν ὅτι πορεύεται νὰ ἐπανορθώσῃ ἀδίκημα. Προσέβλεπε δὲ συχνά, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε τοῦ χωρίου, τὴν ἀγροτικὴν σκιάδα τοῦ Μήτρον, θέλουσα νὰ συνειθίσῃ εἰς τὴν ὄψιν της καὶ νὰ μὴ φοβῆται πλέον;

— Δὲν ἔνε! ἔκραξεν αἴφνης δυσθύμως.

της, έχει το δικαίωμα να κλέπεται ως άνθρωπος ελεύθερος και να αισθάνεται, όπως αισθάνονται ή νέες και ή έμμορφες κοπέλες, πλούσιες ή πτωχές, αδιάφορον.

Η κ. Ζούλια έγεινε έξω φρενών.

Και πώς δέν αισθάνθηκα κ' εγώ στον καιρόν μου που ήμουν κ' άρχοντοπούλα. Καλέ, αυτή θέλει ξύλο.....

Η Άννα άνοιξεν άπότομα τα μάτια της, τα φοβισμένα, σαν πραγματικώς να υπεβάλλετο την στιγμήν εκείνην εις την φρικτήν ταπεινώσιν άνηλεούς ξυλοκοπήματος. Χωρίς άλλο θά έτρωγε ξύλο και από την κ. Ζούλια και από την μάνα της. Τα σκληρά εκείνα λόγια της γεροντοκόρης έμυστίγωναν, επλήγωναν και το πνεύμα και την ψυχήν της.

Όλοι αί σκέψεις της προηγούμενης βραδείας επέρασαν πάλιν ως άστραπή απ' έμπρός της. Τώρα επροστίθετο εις αυτά και ή ταπεινώσις της ύποταξης εις ανθρώπους σκληρούς, ποταπούς, χυδαίους. Όταν ή μητέρα της θά έμάνθανε το μυστικό της, άντι να την πονέση και να την λυπηθή, θά την ύβριζε με άισχρολόγη, θά την έδερνε, θά την έβασάνιζε. Η κ. Ζούλια, ή οποία έμκινετο αυτήν την στιγμήν, θά την έπετούσεν έξω από το σπίτι της, θά την έπεριφρονούσε, και όλοι εις την προστασίαν των οποίων ήλιπιζε, θά την έγκατέλειπαν.

Το βλέμμα της έγεινε τότε τόσον έξαλλον τόσον φοβισμένο, ώστε ο γιατρός για μιά στιγμή υπέθεσεν ότι είχε τρελλαθής. Διέταξε την κ. Ζούλια να άπομακρυνθής, και έπειτα ήρτισε να εξετάζη τα μάτια της Άννας. Με άκούεις, παιδί μου, της είπε με φωνή γεμάτην από συμπάθειαν και καλωσύνην. Έλα! κουράγιο! Δέν έχεις τίποτε. Σε εκούρασαν αί εξετάσεις.

Η Άννα έδοκίμασε να όμιλήση, αλλά ή γλώσσά της έμπερδεύετο. Ο γιατρός της επέβλεπε σιωπήν. Πρέπει να πιής όλίγο γάλα της είπε και έφώνηξε την γιαιά υπηρέτριαν, ή οποία ήλθε μέσα με ύφος άυστηρόν και βλέμματα άγριωπά. Είχεν άκούσει και αυτή την όμιλίαν της κ. Ζούλια, και τα αισθήματα της τιμής και ήθικής της είχαν επαναστατήσει. Άν δέν έφοβείτο το γιατρό, θά πήγαινε εκεί κοντά στο κρεβάτι, και θάφερνε δύο μπάτσες εις τα μούτρα τα άδιάντροπα του παληοκόριτσου αυτού, που νάντώκανε άμέσως κλάζ. Άκούς εκεί κωμώματα και άτιμίες, έμουρμούριζε κι αυτή μέσα στην κουζίνα της. Καλέ για το θεό! Της Άνέζως το κορίτσι, δέκαξ' χρονών δέν καλοήταν και να σουχη εργολαβίες με το

άφεντόπαιδο, το πλουσιόπαιδο, τον Στέφα. Χριστέ και Παναγία! Έλεγε κάπως δυνατώτερα την στιγμή που ο γιατρός την έφώνηζε να φέρη το γάλα.

Και ήλθε μέσα με μίαν έκφρασιν μίσους και υπερτάτης περιφρονήσεως για το δυστυχισμένο το πλάσμα. Η Άννα υπέστη και του βλέμματος αυτού τον κλονισμόν και ήσθάνθη περισσότερο πόσο τρομερά ήτον ή θέσις της.

Και όταν ο γιατρός είπεν εις την γρηχ Μάρω να προσπαθήση να την άνασηκώση, τόσον το δυστυχισμένο το κορίτσι έφοβήθη μήπως άμέσως την κακοποιήση, ώστε κατέβαλεν όλας τας δυνάμεις που της έμεναν, για να σηκωθή μόνη της. Άλλ' όταν εις την διαταγήν του γιατρού ή γρηχ έδοκίμασε να της βάλη το κουταλάκι με το γάλα εις το στόμα, το κωκόμοιο το παιδί, ήσθάνθη τόσον μίσος εις την όρμητικην κίνησιν του χεριού της γρηχ, ώστε εκυριεύθη από νευρικών ρίγος, τα δόντια της ήρχισαν να κτυπούν, ο λαιμός της συνεσπάσθη και το γάλα έχύθη όλο επάνω της, χωρίς ούτε σταλαγματικά να καταπιή.

Κ. Παρρέν

ΘΕΑΤΡΟΝ

Το Έλληνικόν Θέατρον ήρχισε να κινή περισσότερον το ενδιαφέρον με σειράν πρώτων παραστάσεων έργων γνωστών Έλλήνων συγγραφέων. Και πρώται ήλθαν αί επιθεωρήσεις με τον Κινηματογράφον του κ. Πολυβίου Δημητρακοπούλου και τα Νέα Παναθήναια των κ. Άνίνου και Γ. Τσοκοπούλου. Και τον μεν Κινηματογράφον δέν είδαμεν. Τα Νέα Παναθήναια όμως ως επιθεωρήσεις κωμική είναι πολύ έξυπνότερα και θεαματικότερα από τα περιουνά. Ίσως υπάρχουν σκηναι κάπως περισσότερον άλατισμένα, αλλά βεβαίως δέν έχει κανείς την αξίωσιν από τοιαύτας επιθεωρήσεις, να είναι σοβαρά και πένθημοι και κωμωμένοι δι' ήθικοποιήσιν.

Η σάτυρα υπήρξε πάντοτε από τον Άριστοφάνη έως τας ήμέρας μας κάτι ζωηρόν και εύτράπελον. Άν μάλιστα λάδωμεν υπ' όψιν την άρχαίαν σάτυραν, υπήρξεν άισχρολόγως υπό την κυριωτέραν σημασίαν της λέξεως. Σήμερον ήμπορεί κανείς να ζητή άττικώτερον πνεύμα, και άποφυγήν από μερικός κοινοτοπίας και από εύφυτας, που μειώνουν την ώραίαν έντύπωσιν των επιθεωρήσεων αυτών.

Πολύ, πολύ συνετέλεσεν εις την τόσον επιτυχίαν των Νέων Παναθηναίων και ή ώραία υπόκρισις. Η δεσποινίς Μαρίκα Κοτοπούλη υπήρξε

έν γένει καλόν, ήμπορεί να κάμη θαύματα.

Θέατρον Πανελληνιον. Η Gioconda του d' Annunzio, έν από τα έργα που περιμενόντο με άνυπομονήσιν. Η μετάφρασις του κ. Ποριώτη καλή, όπου δέν ήτο υπερβολική. Μερικά έν τούτοις κακόηχοι λέξεις κατέστρεφαν την γενικήν έντύπωσιν και διέθεταν το κοινόν δυσμενώς και προς το έργον άκόμη, το όποιον έν τούτοις έχει μέσα του όλην την υπέροχον άβρότητα της d' Αννουτζιανής ποιήσεως.

Η κ. Κυβέλη ως Gioconda είχε στιγμάς πολύ καλές και θα ήτο βεβαίως τελεία, χωρίς ένα είδος δειλής εκφράσεως, το όποιον αφήνει να την κυριεύη κατά τα τελευταία έτη και το όποιον μειώνει την καλλιτεχνικήν της αξίαν. Ο κ. Παπαγεωργίου όλίγον υπερβολικός εις το δυσκολώτατον μέρος του αιώνιως άπληπιδμένου καλλιτέχνου, του κυμαινόμενου μεταξύ του καθήκοντος και της λατρείας του προς το ώραϊον. Έν γένει όμως και προ παντός κύριος του καλού κόσμου και κύριος της σκηνής.

Άγγέλλονται δι' αύριον μεν το «Χελιδόνι» του κ. Π. Νιρβάνα και δι' όργότερα ή Ίουλία Σάντρον του κ. Γρ. Ξενοπούλου, παρμένον από το ώραϊον του διήγημα «Τόν Ματωμένον Βράχον» το δημοσιευθέν πέρυσιν εις τα Παναθήναια.

Και από μεν το «Χελιδόνι» του κ. Νιρβάνα δέν γνωρίζομεν παρά όμόνον τον τίτλον, από την Ίουλίαν Σάντρον όμως είξεύρομεν μίαν θαυμασίαν ύπόθεσιν προς δραματοποιήσιν και μίαν καλλιτεχνικήν επιτυχίαν του κ. Γρηγ. Ξενοπούλου εις το διήγημα.

Έπειδή δε έχομεν την ιδέαν, ότι από ένα καλόν διήγημα βγαίνει πάντοτε ένα καλόν δράμα, περιμενόμεν με άνυπομονήσιν την Ίουλίαν Σάντρον, ή οποία θα παιχθή έντός του Ίουλίου εις το Πανελλήνιον με την Κυβέλην ως πρωταγωνίστριαν.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Της Έπαγγελματικής και Οικοκυρικής Σχολής της Ένώσεως των Έλληνίδων.

Πλήν της μικράς ετησίας εκθέσεως και των κατ' αυτήν εξετάσεων εις τα γενικά μαθήματα, αί όποια έγειναν τον μήνα Μάϊον, τώρα γίνονται αί ειδικαί διπλωματικά εξετάσεις εις τα μαθήματα της κοπτικής και ραπτικής φορεμάτων, άσπροούχων, της πιλοποιίας, ώρισμένων καλλιτεχνικών μαθημάτων και διπλογραφίας.

Ειδική επιτροπή από κυρίας του Συμβουλίου υπό την Έφορον κ. Ασμπρυνίδου παρακολουθεί τακτικώς τας εξετάσεις αυτάς, κατά τας όποίας εκάστη μαθήτρια όφείλει μόνη να κόψη

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ
Δραματική καλλιτέχνις

τελεία εις όλους τους ρόλους της. Ός Νέα Γυναίκα, υπήρξεν άνωτέρα από την Νέαν Γυναίκα που έπαιξε πέρυσι. Άληθής χειραφετημένη φαίνεται πως έννοεί την Νέαν Γυναίκα άντικαθιστώσαν τον σημερινόν άνδρα και δι' αυτό την ένεσάρκως τόσον τέλεια. Άλλά και εις όλα τα άλλα μέρη, που έπαιξεν ήτον άμίμητος. Άληθινή καλλιτέχνις κατορθώνει, έξ ίσου και εις τα εύτράπελα και εις τα σοβαρά να δημοουργή μέρη πρώτης δυνάμεως και να εκπλήττη το κοινόν, το όποιον την άγαπά και την θαυμάζει.

Ο κ. Σαγιώρ ήτο εις το στοιχείον του. Όλος διόλου θαυμάσιος. Και ή κ. Γαβριελίδου μοναδική και υπέροχος. Η Νέα Σκηνή με τρία πρόσωπα τοιαύτης δυνάμεως και με όνολον

μέσον, τὰ βρασμένα πουλιά, κομμένα γύρω και όλα μαζί σκεπασμένα με τὴν ἀσπρὴ σάλτσα ἢ και με δεμένο αὐγολέμονο. Καί με κρέας κρύο βραστό ἢ με αὐγὰ ροσέις, ὅποταν σκεπάζονται ἐπίσης ὅλα με τὴν ἀσπρὴ σάλτσα. "Ὅλα αὐτὰ τὰ πιάτα εἶναι ἐλαφρὰ, ὀρεκτικὰ και πολὺ κατάλληλα διὰ πρόγευμα.

Πουλιὰ ἄσπρα. Τὰ κοκκινίζετε με βούτυρο, κομμένα εἰς κομμάτια, προσθέτετε λίγο, λίγο ζουμί κρέατος και ἕνα ποτηράκι ἀσπρὸ κρασί. "Ὅταν εἶναι ἔτοιμα, τὰ σερβίρετε με ἕνα αὐγολέμονο δεμένο. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον γίνεται και μικρὸ ἀρνὶ ἢ βιδελάκι.

Μακαρόνια ἄσπρα. Τὰ βράζετε μετρίως εἰς ζουμί κρέατος. Ἔχετε ἰδιαίτερος ἐτοιμάσει σάλτσα bechamel με γάλα και με αὐγὰ, τὴν ὁποίαν δὲν δένετε πολὺ. Ἔχετε ξύσι και ἀρκετὸ τυρὶ παρμεζάνα, Βάζετε εἰς μία λεκάνη τὰ μακαρόνια σας, δύο καλὲς κουταλιὲς φρέσκο βούτυρο, τὸ τυρὶ και τὴν μισὴ σάλτσα bechamel. Τὰ ἀνακατόνετε καλά Βάζετε εἰς φῆμα, τὰ σκεπάζετε με τὸ ὑπόλοιπον τῆς σάλτσας τὰ πυτίζετε με τυρὶ και ψύχα ψωμί τριμμένο και τὰ βίζετε εἰς τὸν φούρνο πέντε λεπτά για νὰ χύμουν κρούστα.

Ψάρια με κόκκινη σάλτσα. Βράζετε ὠραῖα μαρμπούνια ἢ και ἄλλα ψάρια. Τὰ σερβίρετε και τὰ σκεπάζετε με σάλτσα ντομάτα, ἀπὸ ἐκείνην ποὺ ἐδώκαμε για τὸ βραστό κρέας.

Ροδάκινα. Προηγούνται τῶν σταφυλιῶν και διαδέχονται τὰ βερούκοκα. Εἶναι ἀπὸ τὰ πλέον ὠραῖα ὀπωρικὰ και ὅταν εἶναι ὠριμα και καλῆς ποιότητος εἶναι πολὺ ὑγιεινά. Με τὰ ροδάκινα κατασκευάζομεν διάφορες κονσέρβες, μαρμελάτες και νοστιμώτατα γλυκά. Ἡ κατασκευὴ τῶν εἰς μαρμελάτες γίνεται ἀπαράλλακτα, ὅπως τῶν βερούκοκων, ὡς γλυκὸ τὰ ροδάκινα μοιράζονται, διότι εἶναι πολὺ μέγала. Διὰ γλυκὸ τοῦ τραπεζιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖν ποὺ χωρίζουν ἀπὸ τὸ κουκούτσι, νὰ μοιρασθοῦν εἰς δύο και νὰ τοποθετηθοῦν εἰς λαμπίνα σκεπασμένη με χαρτὶ βουτυρωμένο με τὸ ἀνοικτὸ μέρος πρὸς τὰ ἐπάνω Τοποθετεῖτε μέσα εἰς κάθε ροδάκινο μισὸ κουταλάκι ζάχαρι, ὀλίγο φρέσκο βούτυρο, ὀλίγο μαροκίνο ἢ κονιαχ, και ὀλίγη κανέλα κοπανισμένη. Τὰ πυτίζετε με ὀλίγη γαλέτα κοπανισμένη, και τὰ στέλλετε εἰς τὸν φούρνο. Ἄν δὲν ἔχετε μαρσακίνο ἢ κονιαχ βάζετε ὀλίγο κιαύρο κρασί. Κονσέρβες γίνονται ἀπαράλλακτα ὅπως τὰ βερούκοκα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐδώκαμεν ἤδη σχετικὰς συνταγὰς.

Ροδάκινα κουπόδα. Πρέπει νὰ εἶναι καισιὰ ἀπὸ ἐκεῖνα, ποὺ βγαίνει εὐκολα τὸ κουκούτσι. Τὰ τρυπᾶται ἀπὸ ἄνω και βιάζετε τὸ κουκούτσι. Ἐπειτα τὰ πλύνετε εἰς κρύο νερό, ἀποῦ τὰ ζυγίσετε τὰ σκουπίζετε. Βράζετε και δένετε καλά ἴσον βάρους ζάχαρης και ἐνῶ βράζετε ρίπτετε τὰ ροδάκινα. Τὰ ἀφίνετε νὰ πάρουν 23 βράσει, τὰ κατεβάζετε και τὰ ἀφίνετε 24 ὥρες. Ἐπειτα βγαζετε τὰ βερούκοκα και ἀφίνετε νὰ βράζη πάλιν τὸ σιρόπι, ὡς ποῦ νὰ δέτη πολὺ. Τότε βραστό τὸ χύνετε εἰς τὰ ροδάκινα και τὰ βίζετε νὰ πάρουν μία βράσι. Τὰ ἀφίνετε νὰ κρυώσουν εἰς τὰ δοχεῖα και τὰ σκεπάζετε με καθαρὸ χαρτὶ, τὸ ὁποῖον τρυπᾶτε εἰς διάφορα μέρη με μία καρφίτσα. Ἄν θέλετε πρὶν νὰ τὰ βράσετε τὰ καθαρίζετε ἀπὸ τὸ φλούδι τῶν και ἔπειτα ἔτοιμα πλέον με τὸ σιρόπι τῶν τὰ βάζετε εἰς πλατύστομα βάζα μισὸ με μισὸ με κονιαχ καλὸ ἢ με ροῦμι καλὸ και σφραγίζετε ἐρμητικῶς. Ἄν τὰ βράσετε ἀπλῶς καθαρισμένα με ζάχαρι, ἔχετε μία καλὴ μαρμελέτα.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΕΤΑΞΩΤΩΝ ΥΨΑΣΜΑΤΩΝ Σ. Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπειδὴ τινες τῶν κ. κ. ἐμπόρων Ἀθηνῶν Πειραιῶς και ἐπαρχιῶν, ὡς και μερικοὶ τῶν μικροεργαστηριαῶν αὐτοκαλουμένων δῆθεν κατασκευαστῶν Ἑλλ. Μεταξωτῶν ὑψασμάτων, αἰσχροκερδοῦντες εἰς βάρος τῆς Ἐθνικῆς ταύτης Βιομηχανίας πωλοῦσι νοθευμένα εὐρωπαϊκὰ Μεταξωτὰ ὡς ἐλληνικὰ τοιαῦτα, ἀσυγκρίτως ἀνώτερι τῶν εὐρωπαϊκῶν πρὸς τὴν διάρκειαν και γνησιότητα, ἐξαπατῶντες οὕτω τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς, ἀναγκίζομαι, ὅπως γνωρίσω εἰς τὴν πολυπληθῆ πελατείαν μου, ὅτι τὰ γνήσια **Μεταξωτὰ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** πωλοῦνται εἰς τὴν ἐν Ἀθῆναις κεντρικὴν ἀποθήκην μου, ὁδὸς Ἑρμοῦ 87, και παρά τοῖς πλείστοις Ἐμπόροις Ἀθηνῶν, Πειραιῶς και Ἐπαρχιῶν, τιθεμένης τοῦ λοιποῦ τῆς σφραγίδος τοῦ ἐργοστασίου μου εἰς τὸ ἄκρον ὑψάσματος: **Ἑλλ. Μεταξωτὰ ΧΡΥΣΑΔΙΔΟΣ Σ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** με ἐκατέρωθεν τοῦ παραπλευρῶς σήματός μου κατατεθέντος

Ἐπιφυλάσσομαι δ' ὅπως ὑποβάλω μήνυσιν ἐναντίον τῶν δημίων αὐτῶν τῆς Ἐθνικῆς παραγωγῆς, οἵτινες ἐν τῇ ἀσυνειδησίᾳ τῶν ταύτη οὐχὶ μόνον, ὡς λέγω, τοὺς κ. κ. καταναλωτὰς ἐξαπατῶσιν, ἀλλὰ και ὑφίστα ἔθνικὰ συμφέροντα καταστρέφουσιν.

Ζητεῖτε λοιπὸν εἰς ἅπαντα σχεδὸν τὰ Καταστήματα τῆς Ἑλλάδος και εἰς τὴν ἐν Ἀθῆναις ἀποθήκην μου, ὁδὸς Ἑρμοῦ 87, τὰ ἐσφραγισμένα και δεδοκιμασμένα Μεταξωτὰ τῆς **ΧΡΥΣΑΔΙΔΟΣ** παραγωγῆς **ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ** βραβευθέντα εἰς τὰς σοβαρωτέρως Ἐκθέσεις διὰ τῶν ἀνωτέρων τιμῶν.

Τηλέφωνον Ἐργοστασίου ἀριθ. 194 Πειραιῶ. Τηλέφωνον Ἀποθήκης ἀριθ. 554 Ἀθῆνας.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ καθυστεροῦσαι συνδρομαὶ τοῦ παρελθόντος και τὰς στείλουν.